

Masterprogram

När man ska välja masterprogram är det viktigt att tänka på vad man vill syssla med efter studierna. De första tre åren, dvs kandidatexamen, är mest för att bygga upp en bas för vidareutbildning. Den här basen är betydligt mycket bredare än masterprogrammet och därför är det svårare nu när jag ska välja masterprogram än när jag skulle välja högskoleutbildning. Det område jag väljer för de sista två åren kommer påverka direkt vad jag jobbar med efteråt.

De kurser jag läser nu är ADK, Datorsäkerhet och Diskmatte. Diskmatte går hand i hand med ADK:n som hjälper oss få en större verktygslåda för att lösa problem. Detta är något som kommer hjälpa mig i de flesta val av masterprogram och yrken. Datorsäkerhet är användbar kunskap inom nästan alla typer av yrkesval efter en masterexamen så det är också något som kan komma till nytta.

Jag tror masterprogrammet kommer vara mer praktiskt än kandidatprogrammet och kurserna kommer vara mer från det verkliga arbetslivets perspektiv, vilket kommer bli riktigt kul. Jag tror också att de sista två åren kommer förbereda mig, och dom som går det, ordentligt inför arbetslivets olika problem och beteendemönster i och med kursernas koppling till arbetslivet. Kandidatexamen är till för att förbereda en för vidarestudier medan masterprogrammet förbereder en för både arbetslivet och vidareutbildning.

Det är viktigt att inte avgränsa utbildning från arbetslivet för vi ska vara de som vidareutvecklar och driver utvecklingen framåt, de som kommer med nya idéer och lösningar på äldre problem. De som måste vara uppdaterade och kunniga inom ett specifikt område. Därför är det så viktigt att utbildningen fortsätter in i arbetslivet för att dessa krav ska kunna uppfyllas, även en tid efter utbildningens slut.

Jag har inte bestämt mig vad jag ska välja för masterprogram, än mindre inriktning. Mastermässan verkar vara ett intressant ställe att få mer information. Jag tycker det finns alldeles för lite information om de olika programmet och inriktningarna på nätet. Det är svårt att få en inblick om vad de handlar om och vad man kommer arbeta med efteråt. Det borde finnas betydligt mycket mer utförlig och bättre information om detta lättillgängligt på KTHs hemsida.

En bra sak med masterprogrammet är att 30 poäng utgörs av valfria kurser. Vi får välja fritt (inom en viss ram) vad vi vill lära oss vilket gör utbildningen roligare och mer vår egen. Det är viktigt att den här ramen är väl utformad så att så mycket som möjligt av de vi väljer kommer vara användbart senare. En nackdel med så mycket fria val är att en del av kurserna kanske aldrig kommer att komma till användning. Det är dock en risk som jag är beredd att ta.

Att det finns en viss standard i en stor del av världen är bra. Landgränserna blir bara mindre och mindre och länders utveckling och välbefinnande ligger mycket i handel och samarbete med andra länder. Därför tycker jag det är bra att utbildningen är liknande i olika samhällen så grupper som kommer från olika platser förstår varandra och kan dra nytta av varandras kompetens på ett bättre sätt. Stora problem kan bättre lösas genom samarbete från olika håll. Det gäller då att de olika partners kan kommunicera och hjälpa varandra.

Uppbyggnaden av civilingenjörsutbildningen är utformat väl tycker jag. Tre år av grundande utbildning och sedan två år där man får välja vad man vill syssla med mer specifikt, det som man tycker är roligast. Det är viktigt att samhället fokuserar på att individen ska få välja det som intresserar just den, det som han eller hon tycker är riktigt roligt. Skillnaden mellan ett okej och ett suveränt arbete ligger just där. Är det kul, finns intresset, så görs ett bättre jobb. Mer tid och tanke läggs ner på att få det gjort bra.

En stor anledning till att jag valde att vidareutbilda mig efter gymnasiet och sikta mot en masterexamen är hur arbetsmiljön skiljer sig åt. Här ligger fokus på personalens trivsel och utveckling än att jobbet ska göras så snabbt och effektivt som möjligt utan att ta hänsyn till individens välbefinnande. En konsekvens med att ha så markanta gränser i utbildningen är att det blir en klassindelning på arbetsmarknaden. De som ej har utbildning efter gymnasienivå får i allmänhet sämre förmåner och lön vilka båda är förståeliga men även trivseln hos personalen är ofokuserad. Vissa saker är svåra att komma i från men just att blunda för trivsel för en stor del av befolkningen är dumt utifrån ett samhällsperspektiv, dock så tror jag att detta granskas mer och mer nu på senare tid. Förut var det lättare att utbilda sig och klättra inom ett företag och jag tror att mer fokus låg på trivsel i hela hierarkin medan nu så ligger klättringen mer i utbildningsnivåerna utanför arbetsplatsen.